

- Rozporządzenie delegowane (UE) 2015/63 (⁴) narusza art. 114 TFUE oraz art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE jako istotny przepis dotyczący obliczania składek (art. 290 ust. 1 zdanie drugie TFUE). Ponadto nie można było przekazać pozwanej określania dodatkowych wskaźników ryzyka (art. 290 ust. 1 TFUE).
2. Zarzut drugi: naruszenie art. 16 i 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), ponieważ na podstawie szczególnej sytuacji skarżącej w porównaniu do innych instytucji kredytowych zobowiązanych do uiszczania składek, decyzja narusza ogólną zasadę równego traktowania. Ponadto decyzja ta nieproporcjonalnie ingeruje w wolność prowadzenia działalności gospodarczej, z której korzysta skarżąca.
  3. Zarzut trzeci (pomocniczo): naruszenie art. 70 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 w związku z art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE, ponieważ pozwana niesłusznie nie odliczyła od kwoty zobowiązań stanowiących podstawę dla obliczenia wysokości składki wartości wykonywanego przez stronę skarżącą i podlegającego uwzględnieniu w bilansie nieobciążonego ryzykiem powiernictwa.
  4. Zarzut czwarty (pomocniczo): naruszenie art. 70 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 w związku z art. 5 ust. 3 i 4 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/633, ponieważ w odniesieniu do zawartych przez skarżącą umów dotyczących instrumentów pochodnych pozwana niesłusznie zastosowała koncepcję brutto.
  5. Zarzut piąty (pomocniczo): naruszenie art. 70 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 w związku z art. 6 ust. 8 lit. a) rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/633, ponieważ dokonując obliczenia wysokości składki pozwana niesłusznie potraktowała skarżącą jako instytucję w reorganizacji, a wskaźnik ryzyka w rozumieniu art. 6 ust. 5 lit. c) rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/633 powinien być zostać określony na najniższym możliwym poziomie.
  6. Zarzut szósty: naruszenie art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. a) karty z powodu braku wysłuchania skarżącej.
  7. Zarzut siódmy: naruszenie art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. c) karty z powodu braku dostatecznego uzasadnienia decyzji.

-
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2015/81 z dnia 19 grudnia 2014 r. określające jednolite warunki stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 15, s. 1).
- ⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2017 r. – Capo d’Anzio/Komisja

(Sprawa T-425/17)

(2017/C 277/82)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Capo d’Anzio SpA (Anzio, Włochy) (przedstawiciel: S. Carloni, avvocato)

Strona pozwana: Komisja

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 263 TFUE, decyzji Komisji (2017) 2953 final z dnia 28 kwietnia 2017 r. w sprawie odzyskania 193 120 EUR, wraz z odsetkami za zwłokę, przyznanych początkowo skarżącej z tytułu prefinansowania w ramach umowy o udzielenie dotacji LIFE10 ENV/IT/000369 – LCA4PORTS.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swoich żądań skargi strona skarżąca podnosi, co następuje:

1. Spółka Capo d'Anzio podpisała w dniu 14 października 2011 r. umowę o udzielenie dotacji LIFE10 – ENV/IT/000369, w której Komisja Europejska przyznała spółce Capo d'Anzio S.p.a. dotację (w wysokości równej 45,94 % całości, w maksymalnej kwocie 485 300,00 EUR) w ramach projektu badania środowiskowego zrównoważenia rozwoju Porto di Anzio przewidzianego w projekcie budowy, renowacji i rozbudowy zatwierdzonym przez właściwe organy publiczne.
2. W trakcie prowadzenia działań przewidzianych w projekcie, przy początkowej pełnej zgodności z regulami wynikającymi z umowy i z prawa, Komisja stwierdziła niespełnienie pewnych formalnych obowiązków i nakazała przerwanie projektu, a następnie, w drodze zaskarżonego środka, zażądała zwrotu przyznanych kwot.
3. Naruszenie podnoszone przez skarżącą dotyczy przepisów, o których mowa w art. 11 i nast. przepisów ogólnych, regulujących postępowanie w razie przerwania projektu i następnie rozwiązania umowy o udzielenie dotacji oraz odzyskiwania prefinansowania.
4. W niniejszym przypadku Komisja wskazuje, że otrzymała od Capo d'Anzio informacje o jej czasowych trudnościach ekonomiczno-finansowych, z wyraźnym wskazaniem, że wspomniane trudności były spowodowane działaniami i okolicznościami niezależnymi od woli owego podmiotu.
5. Spółka Capo d'Anzio S.p.a. konsekwentnie i lojalnie zgłaszała wspomniane trudności, za które nie można przypisać jej odpowiedzialności, i w końcu pismem z dnia 2 listopada 2015 r. oraz kolejnym pismem z dnia 7 grudnia 2015 r. wniosła o uwzględnienie ich przy podejmowaniu decyzji związanych z umową, prosząc o spotkanie, aby mogła przedstawić swoje argumenty, i wyraźnie zobowiązując się do zwrotu prefinansowania w razie trwałej niezdolności do przedstawienia raportu z projektu.
6. Komisja, zamiast uwzględnić przedstawione uzasadnienie i zażądać dalszych wyjaśnień w celu umożliwienia skarżącej skorzystania z prawa do obrony, zastosowała postanowienia ogólne, traktując postępowania Capo d'Anzio S.p.a. jak zawinione niewykonanie zobowiązań.
7. Spółka Capo d'Anzio S.p.a. miała prawo, aby zostało jej umożliwione żądane spotkanie z Komisją w celu udowodnienia braku zawinonego niewykonania zobowiązań i dochodzenia w ten sposób swojego prawa, aby nie być poszkodowaną ze względu na sytuację, za którą nie można jej przypisać odpowiedzialności.
8. Postępowanie Komisji stanowiło więc ograniczenie prawa spółki Capo d'Anzio S.p.a. i naruszenie ogólnych zasad prawa, które uzależniają rozwiązanie umów od zawinonego niewykonania zobowiązań.
9. Naruszenie przepisów proceduralnych i materialnych wynika z niesłusznego charakteru zaskarżonego środka, którym zostało cofnięte częściowo przyznane finansowanie, pomimo że spółka Capo d'Anzio S.p.a. w zasadzie prawidłowo wykorzystywała kwoty otrzymane od Komisji na opłacenie specjalistów zatrudnionych przy wykonaniu projektu, przez co nadmiernej wagi nabrała wyłącznie formalna okoliczność, że spółka nie mogła przedstawić terminowego raportu z prowadzonej działalności.